

kunde bunde, og samtidig har man baade i den ene og den anden Retning forringet Lovforslagets sociale Værdi, og det skulde vi saa stemme om nu som en Løsning af Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelse og Alderdomsforsikring.

Efter min Formening vil Resultatet af dette Lovforslags Vedtagelse blive, at det ikke blot skaber stor social Utilfredshed i Sammenligning med det, vi har nu, men det vil ogsaa vise sig at indeholde finansielle Vanskeligheder, som man ikke har forudset, og det vil yderligere vanskeliggøre at tage Forsikringstanken op til fornyet Overvejelse, hvad der efter min Mening er det eneste rationelle og rimelige. Som min ærede Partifælle, der nu talte, har gjort opmærksom paa, er Forholdet f. Eks. i Frankrig det, at man dér hidtil har haft Alderdomsforsørgelsesloven af 1905, en Alderdomsforsørgelse i Lighed med vor, men nu gaar man navnlig paa Foranledning af Elsass-Lothringen, der har haft det tyske Forsikrings-system, over til at gennemføre Forsikringsprincippet over hele Linien ogsaa for Alderdomsspørgsmaalets Vedkommende. Fra de sønderjydske Rigsdagsrepræsentanter, fra Sogneforeningerne dernede, er det samme Ønske rejst overfor vor Regering, men her gaar man lige den modsatte Vej. Medens man i Frankrig siger: Elsass-Lothringen har noget godt i den tyske Forsikringsret; den bør vi tage op; det er bedre end det, vi har, saa gaar man her den modsatte Vej. Her kommer Slesvigerne og siger det samme. Men vi siger: Nej, hvad I har dernede, tager vi ikke Notits af, nu skal I faa Lov til at blive velsignet med det, vi har, i en fra det bestaaende lidt ændret Skikkelse, men principielt akkurat det samme, som vi har haft i de sidste 30 Aar.

Det er efter min Mening en meget uheldig Vej at gaa for at løse et saa stort og vigtigt Samfundsanliggende. Jeg tror, at dette Krav om Aldersrente i den Skikkelse, hvori det foreligger her, er nok saa meget et af de Folkekrav, som gaar fra Folketinget ud til Landet, som det er et af de Folkekrav, der kommer fra Landet og gaar til Rigsdagen, og det forekommer mig, at det fuldt saa meget blot indeholder en Nyordning, en Omlægning af bestaaende sociale Skavanke, som det indeholder en virkelig gennemgribende social Reform og Forbedring.

Af disse Grunde vil jeg for mit Vedkommende ligesom det ærede Medlem Hr. N. C. Jensen og mange andre i dette Ting afholde mig fra at stemme, idet jeg udtrykker et Haab om, at det i Landstinget maa lykkes at faa taget Sagen op paa et

nyt og tidssvarende Grundlag. Men jeg tilstaar samtidig, at mit Haab herom er overmaade svagt. Ganske vist har den højtærede Indenrigsminister ifølge Betænkningen afgivet Tilsagn om, at han vil lade sagkyndige undersøge Muligheden for at tage dette Spørgsmaal op paa Forsikringsgrundlaget; men jeg har haft alt for rig Erfaring for, hvorledes den højtærede Indenrigsminister lover eet i Bemærkninger og Betænkninger til Lovforslag og gør et andet, naar det kommer til Stykket. Jeg mindes tydelig, at vi i Fjor Efteraar havde et Lovforslag om Grundforbedringsarbejder, som i sin § 4, der var det eneste nye i Lovforslaget, indeholdt en hel Del Bestemmelser af rent administrativ Natur, af fuldkommen underordnet Betydning, medens det, der var det afgørende, stod i Betænkningen nemlig at Indenrigsministeren i et Cirkulære vilde handle paa den og den Maade. Hvad der stod i Lovforslaget, var overflødigt, og det, der ikke var overflødigt, stod i Betænkningen. Jeg kunde tænke mig, at det vil gaa paa noget lignende Maade med dette Tilsagn i den foreliggende Betænkning. Men der er naturligvis en Mulighed for, at de Medlemmer af Landstinget, som er Tilhængere af Forsikringsprincippet, vil gøre en Anstrengelse for at faa denne Sag ledet ind i en ny og bedre Bane og i Haab om, at dette trods alt maa ske, vil jeg for mit Vedkommende afholde mig fra at stemme for Lovforslaget.

Simonsen: Inden det foreliggende Lovforslag forlader dette høje Ting, føler jeg Trang til at udtale en Beklagelse over en Uretfærdighed i det, en Uretfærdighed, som desværre gaar igen i omtrent alle de sociale Lovve. Jeg sigter her til det Skel, som sættes mellem København-Frederiksberg-Gentofte og det øvrige Land. Jeg mener ikke, at de Takster, som er fastsat for København-Frederiksberg-Gentofte, er for høje, tværtimod, men man gør Uret overfor Aarhus, der er lige saa stor som Frederiksberg, overfor Aalborg, der er langt større end Gentofte Kommune, og overfor Odense — for at nævne disse tre Byer — ved at fastsætte lavere Takster for disse. Jeg kunde have Lyst til at spørge: Hvad er det for Nødvendighedsartikler til Menneskets Ophold, der i Aarhus er saa meget billigere, at det er retfærdigt at give 200—250 Kr. mindre i Aldersrente dér? Oghvad er det for Nødvendighedsartikler, der er saa meget billigere i Hadsten eller Fjerritslev, at det er retfærdigt at give en Aldersrente dér, der er 450 Kr. mindre end den, man giver i Køben-